

Есе, або Незакінчений портрет талановитого методиста

Вона йде так, як ходять вродливі жінки, котрі знають ціну своїй красі. Граційні рухи, струнка постава, щира усмішка. І хоча в густому руському волоссі заплуталась осінь, погляд сірих очей загадковий, навіть магічний.

Це кандидат педагогічних наук, старший науковий співробітник Інституту педагогіки НАПН України, головний редактор журналу „Українська література в загальноосвітній школі” Наталя Логвіненко. Учитель-методист.

Учительська стежка, вірить Наталя, дається від Бога, адже в батьківській сім’ї не було педагогів. Учителькою Наталя хотіла стати вже в четвертому класі. З 17 років – у школі (піонервожата, методист Будинку піонерів). З 1975 по 1998 – вчителювала. Найкращі, найсвітліші спогади – про учнів і колег, про уроки, які любила сама і в які захоувала своїх школярів. Згадує, як діти ксерили сторінки книг, призначених на позакласне читання, приходили на урок підготовленими, а після уроку радісно питали одне в одного: „Правда, було класно?” Наталя продовжувала вчителювати навіть тоді, коли вже працювала в Інституті педагогіки.

Двадцять років вона тут. Це її другий дім. Здається, то було вчора.

Районні місячні курси народознавства вела Марина Львівна Струнка. Керівник одразу запам'ятала старосту Наталю Логвіненко, яка вела уроки української мови, літератури та народознавства в школі й захоплено розказувала про свої знахідки. А на підсумковому занятті Марина Львівна розплакалася від радості спілкування зі своєю незвичайною слухачкою і запросила її в лабораторію народознавства Інституту педагогіки АПН України. Так 1993 року вперше поріг будинку, в якому творилася наука, переступила талановита, розумна вчителька.

А з 1995 року Наталя працює в лабораторії, якою завідувала відомий український вчений-методист Ніла Йосипівна Волошина.

Ніла Йосипівна назавжди стала для Наталі наставницею, порадицею, подругою. Нині Наталя намагається розвивати ідеї, зберігати, примножувати традиції, започатковані Н.Й. Волошиною. Вона була науковим рецензентом бібліографічного покажчика до 70-річчя Н.Й. Волошиної. Стала душею перших Волошинських читань (квітень 2013), тепер опікується виданням матеріалів конференції, що була проведена на найвищому науковому рівні.

Наталя працелюб. Вимоглива, самокритична, все робить ґрунтовно, виважено. Свою дисертацію могла б захистити давним-давно, однак не поспішала: треба було ще раз вивірити, доповнити, скоротити, відшліфувати...

Мені імponує Логвіненко-читач. Читає не з примусу, а те, що подобається. Коли почала займатися фантастикою, то відкрила для себе не відомий досі пласт літератури. Прочитала від і до, що було створено у фантастичному жанрі, і здивувалася: чому такі цікаві твори досі були ігноровані програмою? Це що, одна з тонких, майже невловимих технологій, спрямованих на виховання в української молоді зневаги до рідного письменства, бо воно, виявляється, ні на що путнє не здатне?

Наталя Логвіненко – активна учасниця фестивалів «Всесвіт Олеся Бердника», зуміла зацікавити вітчизняною фантастикою вчителів і учнів ЗОШ №28 м. Житомира та ЗОШ №16 м. Біла Церква.

Наталя Логвіненко – не тільки автор багатьох статей, автор програми для 12-річної школи (у співавторстві з Н.Волошиною, С.Жилою, А.Градовським, І. Одинець), підручника з літератури для 7 класу (у співавторстві з Н.Волошиною), навчально-методичного посібника „Ми є. Були. І будем Ми! Виховання національної самосвідомості учнів засобами художньої літератури” (у співавторстві з Н.Й. Волошиною), автор навчально-методичного посібника “Українська фантастична проза в системі факультативних занять”. Зараз вона готує книжку з українського фентезі.

Дорога Наталю! Ужинок, що його ти збрала в житті, справді солідний і золотий, але ще великі молоді посіви, що чекають твоїх рук і твого розуму. Отож – творчого неспокою! І, безперечно, здоров'я – фізичного і духовного, побільше захоплених однодумців, радості і добра на многії літа!

З повагою **Тамара Бабійчук**